

Waarde Lezer !

Door velen is mij gevraagd om **eenige** predikaties **in** druk uit te geven en wel zulke, die bijzonder in de Adventsdagen gelezen kunnen worden.

Na rijp beraad wensch ik daaraan te voldoen om **daar-**mede ook mijn laatste dagen, die ik als Emeritus-predikant nog mag beleven, in **Gods** dienst te besteden. Mocht het in onze kommervolle dagen nog zijn tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk op aarde en tot nederwerping van het rijk des satans; tot opwekking van het arme Sion **Gods**, om hun oog te werpen op dien Koning, die toch alleen voor haar hun heil kan volmaken! Maar ook voor dat uitziende volk dat zuchtend uitroept: „**Och**, dat de verlossing uit Sion kwame.”

Dit zij dan onze wensch en bede.

Ds. **B. VAN NEERBOS**

Katwijk - Rijn.

Een dierbare belofte ontvouwd.

Zingen Ps. 77 : 8

Wonderlijk zijn, o God Uwe wegen, **zoo** mochten wij met den Godzaligen dichter uitroepen.

En **wij** zullen **daarmede** van harte instemmen, wanneer wij een blik mogen slaan, hoe wonderlijk de Heere handelt zoowel op natuurlijk als geestelijk gebied.

Wanneer wij in onze droeve dagen die wij **dorleven** op natuurlijk gebied de toestand van land en volk beschouwen. dan **schijnt** ons alles radeloos te zijn, en moeten wij ons afvragen: waar moet het heen? Wat zal er nog van terecht komen?

Maar ook op kerkelijk en geestelijk gebied, hoe donker schijnt ons alles toe! Wij kunnen wel instemmen met den dichter van de oude berijming : „Ach, waar mag toch de genade des ouden **tijds** wezen?” Het is of ons land van kwaad tot erger gaat vervallen en ongerechter wordt onder alle oordeelen, waarmede de Heere ons bezoekt.

Bij den Heere echter zijn uitkomsten zelfs tegen den dood! Hij alleen kan wonderen doen, ja Hij alleen!

Op natuurlijk, maar ook op geestelijk gebied moeten wij **leeren**, dat de Heere een afgesneden zaak doet op aarde. Wanneer het aan onze zijde hopeloos wordt en aan een einde komt, dan komt de Heere het op te nemen en Zich **wonderlijk** te **betoonen** in al ‘Zijn weg en werk.

Zoo handelde de Heere ook met Zijn oude Verbondsvolk onder den ouden dag.

Wij wenschen dit, met de hulpe des **Heeren**, voor uwe aandacht nader te ontvouwen, in verband met de woorden van onzen tekst, welke ge **vindt** opgeteekend in

Jesaja 7 : 14 .

„Ziet, **een** maagd zal zwanger worden en zij zal een **Zoon baren, en Zijn Naam Immanuel heeten.**”

Drie zaken beluisteren wij in onze verdeeling:

- a. Een woord van opwekking;**
- b. Een wonderbaar feit;**
- c. Een troostvolle benoeming.**

Doch zoeken we vooraf het aangezicht des **Heeren** in het gebed.

Zingen we nu samen Psalm 66 : 3.

Het was maar zeer droevig met Israëls volk, alsook in **Gods** Kerk gesteld ten tijde van den profeet Jesaja, welke leefde onder de regeering van dien **goddeloozen** koning **Achas**.

Op kerkelijk gebied was dit al heel erg; koning **Achas** diende de **afgoden**, die **allerwege** werden opgericht. De zonde was doorgebroken van overheid tot onderdaan.

In **zoover** de Tempeldienst nog werd onderhouden, bestond dit meer in vorm en gewoonte dan dat de Heere daarin werd gezocht. Het was een godsdienst zonder God, waaruit de Heere kwam te wijken gelijk als bij zooveel godsdienst in onze dagen. De zonde was doorgedrongen zoowel bij ouden alsook bijzonder bij de jeugd.

Geen wonder dat de Heere vertoornd was en met Zijn oordeelen en strafmiddelen op kwam. Donkere wolken paken zich samen, die aankondigden, dat de Heere op weg was om hen wegens hun zonde en ongerechtigheden, met de roede Zijner verbolgenheid te bezoeken.

Een verbintenis was tot stand gekomen tusschen het **rijk** van **Efraïm** en dat van **Assyrië** om het rijk van Juda te overweldigen.

Achas, alsmede het volk van Juda, verkeerden daardoor in groote angst, bewust als zij waren dat zij het onderspit zouden delven vanwege de groote overmacht.

Maar bij den Heere **zijn** uitkomsten zelfs **tegen** den dood. Hij zendt Zijn profeet Jesaja tot koning **Achas** om niet bevreesd te zijn. Juda kan niet te gronde gaan, omdat naar de **profetie** van Jakob de Silo er uit geboren zou worden, n.l. dat gezegend Vrouwenzaad !

Deze tijding klinkt wonderlijk in de **ooren** des konings. Daarom wil de profeet, dat hij, ter bevestiging van die waarheid, een **teeken** zal begeeren.

Dit wordt echter door **Achas** geweigerd **onder** voorwendsel, dat hij den Heere niet wilde verzoeken. In dit verband zal de profeet uit 's Heeren mond zèlf een **teeken** geven, waarop de woorden van onzen tekst ook direct volgen : „Ziet, een maagd zal zwanger worden en zij zal een Zoon baren en Zijn Naam Immanuël heeten.”

Wanneer er iets bijzonders is te zien, dan wekken wij elkander op en zeggen : „ziet !” Is dit **alzo** op **natuurlijk**, zeker is dit ook op geestelijk gebied. Daarom hooren wij den profeet Jesaja, als hij van Hem getuigt, hier uitroepen: „Ziet ! een maagd zal zwanger worden!”

Een voorrecht wanneer wij van 's Heeren wege oogen krijgen om te zien en ooren om te **hooren**!

Bij **Achas** ontbrak dat, gelijk bij elk mensch van nature. Velen zouden met de Farizeërs **getuigen**: „Zijn wij dan ook blind”, niet **wetende**, hoe **diep** ellendig zij van nature zijn.

Degenen die door wederbarende genade de oogen geopend zijn, zien eerst hoe diep ellendig zij door de zonde geworden zijn. **Zulken** krijgen een blik te werpen naar **binnen** en naar buiten wanneer hun de weg der zaligheid ontsloten wordt in Christus Jezus, Die Zich als dat gezegend redmiddel komt openbaren.

Hoe dierbaar was die moederbelofte die door den Heere werd uitgesproken en die onze eerste voorouders Adam en Eva mochten beluisteren. Door hen was **Gods** gebod overtreden en door hun zonde hadden ze zichzelf en met hen het gansche menschelijke geslacht in de grootste ellende gebracht. Hoe mocht de blik van den geloovige op die belofte gevestigd zijn en daarin een grondslag der hope vinden voor de ziel. Een hoop, die zich- voorwaarts richtte en vol verlangen deed uitzien naar de vervulling daarvan,

Wat een troostbron wanneer die belofte herhaald wordt. Dan mochten zij weer vernieuwde moed en hoop ontvangen. Maar hun uitzien bleef naar de vervulling, gelijk bij elke ziel het geval is, die wel door de belofte getroost mag worden, maar al spoedig gevoeld, dat het beloofde goed de Persoon Zelf niet is! Vandaar bleef hun verzuchting: „Och dat de verlossing uit Sion kwame!”

Dit leidt ons dan ook tot de tweede hoofdgedachte als wij U met den profeet bepalen bij

Eén wonderbaar feit.

„Ziet, een maagd zal zwanger worden”, **zoo hooren** wij den profeet getuigen.

De profeet wijst hier op een maagd, dat is een vrouw, die nog ongehuwd is en door geen man is bekend, dus nog in haar **maagdom** leeft.

Op wie blikte de profeet met het oog des geloofs hier anders dan op de maagd Maria, de laatste telg uit het koninklijk' geslacht van David, die, vóór dat zij met Jozef in ondertrouw was, zwanger werd door den Heiligen Geest.

Deze boodschap, die van Godswege door Zijn engel aan Maria gebracht werd, scheen haar wonderlijk toe, zoodat **zij** moest uitroepen: „**Hoe** kunnen deze dingen geschieden?”

Alles wat de **Heere** doet en werkt, in de harten van Zijn volk door den Heiligen Geest, zijn wonderen, die zij met kunnen bevatten. Ze gaan ons begrip ver te boven. De dichter getuigt er van als hij spreekt van dien steen, die door de menschen was verworpen, maar door God tot een hoofd des hoeks was gelegd!

Het kind, dat de Profeet in de verte met een geloofsbilk mocht aanschouwen, zou **een** zoon zijn. Op Wien doelt de Profeet hier anders, dan op Jezus, de Eenig-geboren Zoon van God, Die op zulk een wonderbare wijze ook de Zoon des Menschen is geworden!

Wanneer tij dit wonder **Gods** beschouwen, mogen wij wel uitroepen: O eeuwige liefde des Vaders. De Vader heeft in **Zijn** oneindige liefde, Zijn eeniggeboren Zoon **zoo** laag willen

vernederen, dat Hij Hem uit den hemel, de plaats Zijner heerlijkheid, nederzond op deze vloekdragende wereld, En dat voor dezulken, die van **nature** Zijn vijanden waren, daar Hij den mensch niet van noode had als iets behoevende, maar Zich het droevig lot van zulke doemwaardigen wilde aantrekken.

Maar ook mogen wij wel uitroepen: **O** eeuwige liefde des **Zoons**. De Zoon heeft Zich daartoe in de eeuwige Vrederaad aangeboden om voor de schuld en zonde Borg **te** worden en met Zijn komst op aarde **zoo** laag willen dalen als de mensch door de zonde gevallen lag. Die nederkwam om hem uit den **drek** der zonde te verlossen en te plaatsen naast de Prinsen Zijn volks.

Daar lag Hij eens in **Maria's** schoot en Hij, de Schepper van Hemel en Aarde, liet Zich door het schepsel bedienen. Daar lag Hij eens in een kribbe, waaruit de beesten gewoon waren hun voeder te ontvangen. Daar lag Hij, als dat Hemelsche brood dat uit den hemel nedergedaald was voor **zulken**, die zich door ontdekkende genade gelijk een **Asaf** als beesten voor God hadden **leeren** kennen.

O eeuwig wonder van God den Heiligen Geest. De Geest wil in de harten van zulke zondaren wonen en werken, en al die weldaden door Hem verworven aan hun ziel heiligen om'ze te maken van vaten der oneere tot vaten van **Gods** eer.

Wie zal dit wonder kunnen bevatten? Als ik dit wonder vatten wil, staat mijn verstand vol eerbied stil. Dit kan en zal zelfs in den Hemel bewonderd worden.

NU, de Heere wil dit wonder door een Wonderkind van Hem gezonden op deze vloekdragende aarde aan arme zondaren openbaren en verklaren. Het Sion van den ouden dag mocht daarop in de toekomst verlangend uitzien en door die belofte bemoedigd worden. Wij, die leven onder de nieuwe bedeeeling, mogen thans onzen blik terugwerpen op de vervulling van **hetgeen** heeft plaats gehad. Mocht het zijn met een verlangend hart, opdat ook Zijn komst **een** welkomst mocht wezen.

Bezien wij dan thans de Naam die dat Kind zou ontvangen, als **wij** U in de derde plaats bepalen bij

Een troostvolle benaming.

„Men zal zijn Naam **Immanuël** heeten,” zoo hooren wij den profeet getuigen. Oudtijds was het veel de gewoonte om de kinderen een naam van groote beteekenis te geven. **Hierin** kon men zich nochtans zeer vergissen, daar het kind niet was, wat men volgens den naam zou verwachten. Neem bijvoorbeeld Adam bij de geboorte van Kaïn en David bij de geboorte van Absalom. De laatste naam beteekent „man des vredes” ; niettegenstaande kwam hij later in oorlog met zijn eigen vader.

Misschien heeft Adam bij de geboorte van Kaïn gedacht aan het beloofde vrouwenzaad en David bij **Absalom** aan een zoon die vredelievend was. Het tegenovergestelde bleek al spoedig. Maar dit Kind, waarvan Jesaja spreekt, zal een Naam ontvangen door God Zelf gegeven. Men zal Hem **Immanuël heeten, zoo hooren** wij den profeet getuigen. Het is ook een Naam van hooge en groote beteekenis, want het wil zeggen: God met ons.

Van **nature** is God niet met ons omdat wij in ons eerste Verbondshoofd Adam, Hem allen hebben **verlaten** en de partij van den Satan zijn toegevallen, waardoor God vertoord op ons is. O hoe rechtvaardig kan Hij ons van voor Zijn heilig en vlekkeloos aangezicht wegblazen!

Maar o eeuwig wonder: Hij die den mensch niet van noode had als iets behoevende, heeft Zelf een weg en middel uitgedacht in en door dit Wonderkind, waardoor Hij Zich wil ontfemen, om den diepgevallen mensch weer in Zijn zalige gemeenschap te doen **deelen**. Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, waardoor wij met den apostel instemmen: Wij, vijanden met God verzoend, hebben vrede met God en wel door Jezus Christus **Zijn eenigen** en geliefden Zoon, door **Wien** wij weer in **Zijn** zalige gunst en gemeenschap mogen verkeerem.

Door Hem is die groote klove weer gedempt en **hebben** zij weer een vrije toegang tot den ‘troon der genade.

Geen wonder dan ook, dat de profeet van Hem getuigt, Jesaja 9 : 5: „**Men** noemt Zijn Naam Wonderlijk,” omdat Hij wonderlijk was in Zijn geboorte en Zijn komst op aarde,

maar ook in Zijn gansche leven en sterven en in den weg van Zijn verhooging.

Daarop laat hij volgen: „Raad.” Hij was dit reeds in den Raad des vredes, waarin Hij Zich het lot van zondaren kwam aan te trekken alsook van **degenen die** zich als **radeloozen** door ontdekkende genade **leeren** kennen.

„Sterke God” — zoo komt hij Hem verder te noemen, daar Hij de macht des satans kwam te verbreken en hem zijn vaten kwam te **ontrooven**. Voor **zulken** heeft hij den dood overwonnen en de hel toegesloten, waardoor zij met den apostel Paulus kunnen roemen: „Dood! waar is uw prikkel? Hel! waar is uw overwinning?” De angst voor dood en hel komt Hij voor hen weg te nemen.

„Vader der Eeuwigheid” — voegt hij er aan toe, waardoor hij Hem aanmerkt als een Vader, door Wien veel **kinderen** tot den Heere zouden worden aangenomen. Als kinderen des satans zullen ze weer door Hem hersteld worden in hun vorige rechten die zij in Adam verloren zijn en aangenomen worden, tot kinderen **Gods** en erfgenamen des eeuwigen levens.

Tenslotte noemt de profeet Hem: „Vredevorst.” Door Hem is dan ook die zalige vrede weer tot stand gebracht. Een vrede met God, met Wien zij tevoren in oorlog verkeerden. Een vrede met de Engelen, die zalige hemelbewoners, die hun ten **dienste** staan, wanneer zij alle vijandschap en haat der wereld zijn onderworpen.

Elia werd door hen verzorgd in **zijn** moedeloos toestand, Daniël in den leeuwenkuil en de jongelingen in den **vurigen** oven. **Zoo** zouden wij U velen van **Gods** kinderen kunnen noemen, die door deze gediensstige geesten zijn bijgestaan.

Van Hem, van dien Immanuël nu, zongen eens de engelen bij Zijn geboorte en komst op aarde in Efrata's velden: „Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op' aarde, in de menschen een welbehagen.”

Mag Zijn komst voor ons dan geen welkomst wezen? Ja, voor de gansche Kerk, die dan ook wel zingen mag wat wij samen doen voor wij met een **woord** van toepassing eindigen uit Psalm 118 vers 13 en 14,

Toepassing.

Wel mijn hoorders, zeer kort hebben wij uw aandacht bepaald bij de woorden van onzen tekst. Nu is het noodig met die woorden tot ons zelf in te **keeren** en ons af te vragen in welke betrekking tij tot dat beloofde Kind staan. Gevoelen wij ook een innige **zielsbctrekking** tot Hem? Of kunnen wij het nog stellen buiten Hem?

Velen leven in dezen boozen tijd gelijk een visch in het water. **Zij** gevoelen zich hier op aarde goed thuis, hetzij in het gewoel der zonde of in hun eigen doen en laten. Of, zij bouwen hun hoop op de eeuwigheid op uitwendige plichten. De satan heeft hun hart betooverd en hun **oogen** verblind! Hoe **vreeselijk** is het vervreemd te zijn van God! Beter zou men nooit geboren kunnen zijn dan in zulk een rampzalig lot te leven.

O arme wereldling! wanneer gij eenmaal in de eeuwigheid zult ontwaken, dan zult gij te laat uw lot beweenen. **En** hoe ontzettend, dan voor eeuwig verloren te zijn! **Alle** roepstemmen en vermaningen, die gij hier ontvangen hebt, zullen dan tegen u getuigen.

Thans is het nog het liefelijk heden der genade en wordt u den weg der zaligheid nog verkondigd in dat beloofde Vrouwenzaad waarvan de profeet hier **getuigt**.

De apostel Paulus zegt in 1 Tim. 1: 15: „Dit is een getrouw woord en aller **aanneming** waardig, dat **Jezus** Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, **n.l. zulken**, die in Adam verloren liggen en zichzelf als zondaren voor God hebben **leeren** kennen.” Die zeggen het ook den apostel na: „waarvan ik de voornaamste ben,” wat zij voortdurend zullen herhalen!

Hoe dierbaar is dan voor hen die weg der zaligheid die als een deur der **hope** bij den aanvang voor hen wordt **ontsloten**! Hoe gaat **zulkeen** met begeerte en verlangen uit om in Hem **gevonden**, en geborgen te mogen worden door een zalige geloofsvereeniging met Hem! Buiten Hem toch kunnen zij geen rust vinden voor hunne ziel.

Al de beloften zijn in Hem „Ja en Amen.” De **geloovigen** van den ouden dag mochten op die beloften staren, hun

hoop en verwachting was er op gevestigd. Maar ook **thans**, wanneer geloovigen in moedbenemende **zielstoets** tanden **verkeeren**, waarin het aan hun zijde bang en benauwd gaat worden, terwijl zij geen raad weten noch **uitkomst** zien, komt de Heere hen met een woord van belofte, moed in te spreken. Hoe verblijden zij zich **dan**. **Dan** wordt de harp van de wilgen genomen en mogen zij den Heere een lied zingen in een vreemd land.

Zoo mochten ook de geloovigen onder de oude **bedeeling** in de donkere toestanden, waarin **Gods** Kerk toen verkeerde bijzonder worden gesterkt door te blikken op dat beloofde Vrouwenzaad, waarvan de profeet hier spreekt.

Alzo ook voor dezulken, die zich door ontdekkende **gnade** als zondaars voor God **leeren** kennen. Al is het **dan** dat de beloofde Persoon zich nog niet aan **hun** zielen **kwijtschenkt**, dan strekt die begeerte zich zoodanig in hun ziel uit, alsof zij Hem reeds mogen omhelzen. Zien is echter nog geen hebben.

Wat een voorrecht echter, bij wien zulk een werkzaamheid veel mag worden gevonden. **Dan** zal de **wc**reld met al het schoon; dat zich daarin vertoont op den achtergrond raken en al zijn kleur en glans verliezen.

Ook **dan** zou er meer over dien **dierbaren** Jezus gesproken worden en minder over onszelf. **Thans** beleven wij dagen, waarin wij maar al **te** veel over onszelf spreken en over onze **bekeering** om **daarmede** de voornaamste man of vrouw te worden **of** lof van anderen te ontvangen. Het heeft ook tot gevolg dat we anderen becritisieren, Dit getuigt van **weinig zelfverloochening** en is een **bewijs** dat wij onze **eigenwaarde** nog maar **weinig** hebben verloren.

Komt mijn hoorders! keeren wij eens tot onszelf in en vragen wij ons **eens** af, hoe **het** met ons gesteld is. **Kennen** tij nog niets van dat geestelijk leven? **Dan** zijn wij met alles wat we buiten Jezus bezitten nog ongelukkig en dan moge de Heere onze blinde zielsoogen nog openen. Want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. En **dan** gaat het met ons als met dien goddeloozen koning **Achas** ten tijde van Jesaja, die de afgoden diende en **die** zelfs, naar men zegt, niet schroomde om dien godzaligen

profeet te laten **dooden**.

De Heere, voor Wien wij allen gedagvaard zullen worden, mocht Zich over u ontfermen! Wanneer dat niet **ge**-**schiedt**, o hoe zal dan eenmaal het eind van dit tijdelijke leven verwisselen in een eeuwige rampzaligheid.

Maar daartegenover, gij, die in waarheid een blik op Jezus geworpen hebt en op Wien de innige zielsbetrekking gevallen is, met Hem zult gij nooit bedrogen uitkomen. Hij, Die het beloofd heeft zal het ook doen; Hij, naar Wien gij reikhalzend uitziet, zal gewisselijk komen ien niet achterblijven!

Het is een eeuwig voorrecht om een van Zija schaapjes te mogen wezen. **Hij** zal die eenmaal als dien goeden Herder verzamelen en samenbrengen in Zijn Hemelschuur. Niet een van die zal er buiten blijven. Hetzij klein of groot, zij worden van die weldaad deelgenoot. Hij zal ze **groter** maken!

Het „hoe” is niet te verklaren noch uit te spreken. Maar dit is zeker waar, indien op dat Voorwerp een geloofsblik mag worden geworpen, dan zinken wij weg in verwondering en aanbidding en moeten met den Godzaligen dichter getuigen: „O hoe groot is dat goed, dat **gij** weggelegd hebt voor **degenen**, die U vreezen!”

Dan zal ook eenmaal de kroon der **overwinning** aan de voeten van het Lam geworpen worden en hun gezang boven dat der engelen uitschallen: „Gij hebt ons Code gekocht met Uw dierbaar bloed en Gij **zijt** waardig te **ontvangen** alle lof en eer tot in alle eeuwigheid.”

Amen.

Nazang Ps. 97 : 7.

Een ware belijder getroost.

Zingen Ps. 97 : 7.

Droefheid en blijdschap wisselen zich in het leven van Gods kinderen op aarde menigmaal af. Op natuurlijk gebied, maar ook op geestelijk gebied.. Wanneer de droefheid de achterdeur **uitgaat**, komt de blijdschap door de voordeur binnen. Er is droefheid bij een vrouw wanneer zij in barensood is, maar zoodra zij heeft gebaard, is er blijdschap, dat zij een kind ter wereld heeft gebracht. Zoo kent Gods volk ook droefheid in geestelijken zin wanneer het door ontdekkende genade overtuigd wordt van de grootheid zijner zonden en door het licht des Heiligen Geestes zich ziet beladen met erf- en dadelijke schuld en daartegenover God als een rechtvaardig Rechter leert kennen.

In die droefheid roept het dan uit:

Is er dan, o groot Ontfermer,
Is er voor een nare **kermer**
Is er nog een open oor?

Wat een blijdschap daalt er **echter** in de ziel, wanneer de Heere dezulken een toeknikje van Zijn genade geeft en een dierbaar woord der belofte toespreekt! En **wanneer** Zijn Zoon, als dien gezegenden Zaligmaker Zich aan hen komt te openbaren! Dan is het:

Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Als ik thans voor Hem **kniel**.....

Komt mijn hoorders, wij dachten U bij zulk een blijde **tijding** en de aankondiging daarvan te bepalen. En dat wel **in zulken** tijd, waarin toenmaals duisternis de **aardbo-**

dem bedekte en donkerheid de volkeren, gelijk ook: **thans** in onze dagen. Onzen tekst **vindt** ge daartoe **opgeteekend** in

Jesaja 25 : 9.

„En men zal te dien dage zeggen: **Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht en Hij zal ons zalig maken. Deze is de Heere, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijne zaligheid.**”

Wij wenschen naar aanleiding van onze tekstwoorden stil te staan:

- a. **Bij een blijmoedig belijden;**
- b. **Bij een vertrouwend verwachten;**
- c. **Bij een geloovig genieten.**

Doch laten wij vooraf den Heere bidden om Zijn **onmisbaren** zegen.

Zingen wij nu nog met elkander Ps. **3: 2** en **4**.

In het begin van ons teksthoofdstuk wordt het oordeel van 's **Heeren wege** aangekondigd, dat zich voltrekken zou over Babel alsmede over de vijanden van het Israëls **Gods**. **o** hoe droevig zal het gaan met alle vijanden, die **Gods** Kerk op aarde denken uit, te roeien.

Middellijk worden de vijanden wel gebruikt om **Gods** volk te tuchtigen, Maar dit zijn Vaderlijke kastijdingen vanwege hunne zonden. De Heere kan het **zonde-kwaad** in Zijn **volk** niet verdragen, **zoo** min als een liefhebbend vader dit verdragen kan in zijn stoute kinderen.

Met liefelijke woorden komt zulk een vader daarna zijn kinderen weer toe te spreken.

Zoo zien wij ook in ons teksthoofdstuk, hoe de Heere

door Zijn knecht, den profeet Jesaja, komt te wijzen op de genade-weldaden van den **Nieuw-Testamentischen** dag, **n.l.** op de komst van dien gezegenden **Sions-koning**. Door Hem zou een vreugde-maaltijd worden opgericht voor alle volkeren; door Hem zou het bewindsel des **aangezichts** worden weggenomen en het deksel waarmede alle volken bewonden zijn: Hij zou **den** dood verslinden tot overwinning en alle tranen, die zij geweend hadden, afwisschen en de smaadheid **Zijns** volks zou worden weggenomen. Al die heerlijke **be-**lof ten en toezeggingen van groote genade-weldaden worden bekrachtigd door den Verbonds-Jehova Zelf: „Want de Heere heeft het gesproken.”

Daarop volgen dan de woorden van onzen **tekst**, die ons wijzen op de vrucht van dat Godswerk in hun hart, waaruit in de eerste plaats voortvloeit:

Een blijmoedig belijden.

„Men zal te dien dage zeggen: Ziet, Deze God is onze God.” Hiermede wijzen **zij** op tien lang beloofden Messias, dien dierbaren Heere Jezus, dien **zij** erkennen als God, eens-wezens met den Vader, **n.l.** de God-mensch Jezus Christus. Maar ook als onze God, met verwerping van alle afgoden die de wereldlingen dienen; met toe-eigening van Hem aan Wiens voeten zij zouden nederknield en aan Wiens gezag en dienst zij zich vrijwillig zouden onderwerpen.

O wat een heerlijke belijdenis! **Zij** doen het niet alleen met den mond; gelijk zooveelen, die nooit als een arme zondaar een plaats aan Zijn voeten hebben verkregen. Neen, dit is een blijmoedige belijdenis die zij **doen** uit hun hart, omdat zij zich met hart en ziel aan Hem verbonden gevoelen. Het zijn geen naam-christenen, die het alleen met den **mond** doen. Neen, Hij heeft een plaats gekregen bij hen in het hart. En wie gaf er dan ooit te hoog van **zijn** Koning **op?** Verheft Hem dan maar vrij, tot in den hoogsten top.

Groot is het voorrecht zulk een **Koning** te mogen dienen. **En** dat uit liefde. Als vrijwilligers hebben ze **geteekend** in

Zijn dienst te treden. Niet om loon, **maar** louter uit liefde!

Als zulk een God mogen zij Hem blijmoedig roemen; het is of zij een terugblik slaan op de **voorafgegane** toestanden waarin zij verkeerd hebben en **daarom** tot tweemaal uitroepen: „Wij hebben Hem verwacht!”

Dit komt ons in de tweede plaats te wijzen op

een vertrouwend verwachten.

Het was onder den ouden dag **een** heerlijke belofte voor het **Sion Gods**, dat de beloofde Messias op **aarde** komen zou.

Hoeveel eeuwen reeds was hun **hoop** en verwachting op dat beloofde Vrouwenzaad gevestigd en hoe verblijdend was het dat zij nu van Zijn komst in deze wereld konden ge'tuigen; bijzonder voor hen, wier hoop en verwachting op Hem gevestigd waren.

Hoe menigmaal zal de verzuchting geweest zijn: „Och, dat de verlossing uit Sion kwame” en wel inzonderheid wanneer zij in druk verkeerden.

Dat volk van den ouden dag mocht leven op de beloften. Ze zagen uit naar de vervulling van die beloften en wanneer het met geloof gepaard ging dan was het bij hen een vertrouwend verwachten op grond van **Gods** eigen Woord dat Hij, Die het beloofd had, getrouw was en het ook doen zou.

Zijn er thans ook nog zielen die hun geloofsblik op Jezus hebben geworpen en een dierbare belofte hebben ontvangen overeenkomstig hun toestand? O dan trekt het geloof de zaak **zoo** nabij, dat het is alsof zij Hem reeds mogen omarmen.

In het geloof is geen ongeloovig redeneeren, maar een vertrouwend verwachten, al is het dat zij later bemerken dat zien nog geen hebben is!

Wat een voorrecht zou het zijn in deze veelbewogen dagen, wanneer er velen zouden zijn die pleitende waren op **Gods beloften** en die met een geloofsoog op dien dierbaren Heere Jezus naar Zijn komst en naar de vervulling voor hun hart uitzagen. Met Zijn komst kan Hij alleen hun heil volmaken.

Jakob pleitte op de beloften **Gods** toen hij in **benauwd-**

heid was, zeggende : „Heere, Gij hebt toch immers gezegd, Ik zal gewisselijk bij u weldoen.” Indien die bede in waarheid meer werd gehoord, zou dit een blijk zijn, dat er meer plaats voor Jezus in onze harten was.

Hoe betreurenswaardig is het, dat men het maar **zooveel** buiten Hem kan stellen en dat in onze dagen meer over Hem geredeneerd wordt dan dat er de practijk oefeningen van zijn. Dan zou Zijn komst, ook in dat opzicht, met verlangen tegemoet gezien worden wanneer Hij zegt: „Ziet Ik kom haastelijk” en dan zou de weerklink in onze zielen zijn: „Ja kom, Heere Jezus! kom haastelijk.” In die **ziels**-begeerte roepen zij dan wel uit:

Weg wereld, weg schatten
Gij kunt niet bevatten,
Hoe rijk ik wel ben.
‘k Heb alles verloren
En Jezus verkoren,
Wiens eigen ik ben.

Maar helaas! in onze dagen wordt er meer **over** de waarheid dan **uit** de waarheid gesproken; meer **over** Jezus dan met een heilbegeerig verlangen **naar** Jezus. Men kan het maar al te veel buiten Hem stellen en velen zijn voldaan, wanneer zij zichzelf kunnen stichten of door anderen als bijzondere menschen beschouwd worden ! Die stinkende hoogmoed woont van **nature** in ons aller hart. Gelukkig, wie daaraan door ontdekkende genade bekend gemaakt wordt; **zulken leeren** van zichzelf walgen en hebben voelhoorns gekregen, waardoor zij dit ook in anderen krijgen te verfoeien.

Gelukkig daartegenover zijn diegenen, die buiten Jezus niet klaar kunnen komen, maar pleiten mogen op het woord Zijner belofte. En dat niet alleen bij den aanvang op den levensweg maar ook bij den **verderen** voortgang! **Zulken** die met de Bruidskerk uitgaan van hun legerplaats waar zij rust vonden om Hem te zoeken en met niets minder tevreden zijn dan met Jezus alleen. En mogen zij Hem eens

ontmoeten en in Zijn tegenwoordigheid **verkeeren**, dan zullen zij Hem ook aan anderen aanprijzen, veel goeds van Hem spreken, ja voor zichzelf in een zielzalige stemming verkeeren als ook in een

Geloovig genieten,

wat wij in onze derde hoofdgedachte zullen bezien.

Hij zal ons zalig **maken, zoo hooren** wij een geloovige getuigen. Zalig maken is iemand verlossen van het hoogste kwaad en brengen tot het hoogste goed, Zijn er nu dadelijke zonden waarin wij verkeeren kunnen, de zonde zèlf is het hoogste kwaad, waaruit alle kwaad voortvloeit. Hoe rampzalig zijn wij allen door de zonde geworden! Ze heeft **een** scheiding gemaakt tusschen den Heere en ons, waarom Hij als een vertoornd Rechter ons haar Zijn rechtvaardigheid moet straffen. Aan 's menscher zijde is alle **mogelijkheid** ontnomen. om ooit weer in Zijn **gunst** en liefde te **geraken**.

Wie zal nu die breuk **heelen** en die scheiding wegnemen?

Hij, **zoo hooren** we hier den geloovige getuigen, Hij, dien beloofden Verlosser en Heiland, **Hij** zal ons, zulke diep ellendige zondaren als wij zijn, zalig maken. Hij zal ons van die schuld en zonde verlossen en weer in Zijn zalige gemeenschap herstellen.

Daartoe moest Hij Zelf op aarde komen, de **menschelijke** natuur aannemen om door lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid de breuk weer te **herstellen**. Hij daalde **zoo** laag als de zondaar gevallen was om voor hem weer een **weg** naar boven te banen. Door de belofte met **een** geloofsoog op Hem, komt de geloovige van den ouden dag dien beloofden Sions-koning te roemen en te **prijzen**.

Geen wonder dan ook, dat de **geloovige** belijder van den ouden dag er op laat volgen: „**wij** zullen ons verheugen en verblijden **in** Zijne zaligheid.”

Dit verheugen en **verblijden** is méér en van anderen aard, dan de vreugde die de wereldling kent. Hoe verheugt en verblijdt de wereld zich in de dingen der **ijdelheid**, hoe

dartelen en springen zij bijzonder bij hun feestgelegenheden of als een aardsch koning den troon beklimt. Ach! hoe vele duizenden zijn er, bij **wien** die aardse jubel reeds verwisseld is in een eeuwige jammer en ellende met een smartelijk naberouw !

Neen, zegt hier de **geloovige**, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijne zaligheid, Zij mogen zich verheugen en verblijden in Hem als dien **grooten Sions-koning** aan Wiens voeten zij nederknielen, Die met Zijn komst alles **medebrengt** wat tot heil en zaligheid voor haar ziel kan wezen. David kende daar ook wat van in zijn leven. Oudtijds werden onder Israël vreugdefeesten gehouden bij de inzameling van een **rijken** oogst en met een blik daarop **ge**-tuigt hij: „Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd als hun konen en hun most vermenigvuldigd zijn.” (Psalm 4 : 8).

Zoo zouden de geloovigen zich ook verblijden in Zijne zaligheid. Een blijdschap die zij **leeren** kennen wanneer Hij Zich aan hun ziel komt te openbaren als dien volkomen Zaligmaker. Een blijdschap die vermeerderd wordt **wanneer** Hij Zich aan hun ziel komt kwijt te schenken en zij Hem met de armen des geloofs mogen omvatten als hun Heere en God, zooals eens een Simeon in den Tempel het heilig Kind Jezus in zijn armen nam en door Hem mocht blikken over dood en graf. Dan roept **zulkeen** uit met den dichter:

Wat blijdschap smaakt mijn ziel.
Wanneer ik voor U kniel.. ..

En nog **groot**er wordt het, wanneer zij, door Hem weer met God verzoend, teruggebracht worden in het Vaderhart en daar weer als kind een plaats mogen ontvangen! Dan zeggen zij met den apostel: „Geliefden, nu zijn wij kinderen **Gods** en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. **Maar** wij weten dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.” (1 Joh. 3 : 2).

O, wat een voorrecht genieten de geloovigen door Hem reeds hier op aarde. Wat moet die zaligheid voor hen dan

wel zijn hiernamaals in den hemel. Hier mogen zij met een oog des geloofs daarop reeds zingen:

Maar 't vrome volk in U verheugd
Zal huppelen van zielevreugd
Als zij hun wensch verkrijgen.

Komt, zingen we dat, uit den 68 sten Psalm, het tweede vers.

Toepassing.

Geliefde hoorders, wij hebben van de komst van dien **grooten** Koning gehoord, waarin de geloovigen van den ouden dag zich mochten verheugen. Hoe staan wij nu persoonlijk tegenover Hem?

Zijn wij ook verlangend naar Hem? Ach, bij hoe **weini-**gen wordt dit gevonden. De meesten verlangen meer naar tijdelijke dingen en willen wel rijk worden in de wereld en met de wereld. Maar niet, om rijk te zijn in Jezus met Jezus.

Hoe droevig! Immers de wereld met haar begeerlijkheid gaat voorbij en hoe vergankelijk is het aardsche goed! Het is komen en gaan als eb en vloed!

Anderen zijn gelukzoekers buiten Jezus om. Zij zoeken grond in hun eigengerechtigheid om in den hemel te komen waarmede zij echter niet **zullen** kunnen bestaan voor een heilig en een rechtvaardig God. Ach, leert toch dit alles ongenoegzaam achten en voor de mollen en **vledermuizen** werpen! Dit deksel zal te smal en het bed te kort zijn om U daarop uit te **strekken** en gij zult er naakt mee gevonden worden voor God.

Wie zijn het, die als een blijmoedig belijder met een vertrouwend wachten uitzien naar Jezus?

Dat zijn **degenen**, die door God van eeuwigheid zijn verkoren en toen al door Jezus voor Zijn rekening zijn genomen. Voor wien Hij Zich met Zijn hart Borg stelde bij Zijn Vader en voor **wien** de Heere een 'tijd heeft **doen** aanbreken, waarin **zij** geroepen werden en **van** dood levend gemaakt.

0, hoe komen zij als **wonderteekenen** voor den dag in het oog zelfs van de wereldlingen. Het is met hen als met Lazarus, die door Jezus uit het graf werd geroepen. **Zij** gaan met Lazarus het graf der zonde' en **doode** werken verlaten en **zich** ladelijk voegen achter Jezus en **Zijn** discipelen. Zij zeggen vaarwel aan hun vorige makkers en worden een **afgezonderd** volk op aarde. Mag Lazarus **niet** veel gesproken **hebben** met zijn mond, zoo sprak hij echter wel door zijn leven. **De** Joden moesten er zelf getuigenis van geven, want zeiden zij, **hij** is dood geweest en nu leeft hij!

Hoe **liefelijk** komt Jezus Zich aan hun ziel te openbaren, **wanneer** het aan hun zijde een afgesneden zaak gaat worden en zij met al wat buiten Hem is in den dood terecht **komen**. Dan zien zij in Hem de Weg, de Waarheid en het Leven.

Hoe verlangend zijn zij om Hem met hun geloofsarmen te mogen omhelzen. Dan is het: „Geef mij Jezus of ik' sterf, **buiten** Jezus is geen leven, maar **een** eeuwig zielsverderf.” Zij **begeeren** Hem in die betrekking, **zoals** eens een Thomas kwam tot den uitroep: „**Mijn** Heere en Mijn God!”

Zulken roemen Hem als hun Zaligmaker, met dat geloofsvertrouwen: Hij zàl ons zalig maken, zij mogen zich verblijden **in** Zijn zaligheid. Wat een gelukkig volk, zij willen dat **geluk** voor de gansche wereld niet missen! Want de wereld gaat' voorbij met haar begerlijkheid — maar die den wille **Gods** doet blijft in eeuwigheid. En wat is nu de wil Goda? Dit verklaart de Heere Zelf als Hij getuigt: Dit is Mijn wil, dat **gij** gelooft in Hem, Dien Ik gezonden heb.

Die nu een geloofsblik op Jezus mogen slaan, worden blind voor alles wat buiten Hem is. En waar **dat** nu reeds **zoo** hier is op aarde, o hoe zalig zal het eenmaal zijn voor **dàt** volk, wanneer zij deze wereld komen te verlaten, Hier was **het** voor hen genieten maar ook weer ontberen; daarboven in den hemel zullen zij eeuwig in Zijne tegenwoordigheid mogen verkeer en Hem aanschouwen van aangezicht tot aangezicht. Hier moeten zij met de discipelen dien berg Thabor weer verlaten en zich in een bange wereld begeben, waarin zij alle moeite en ellende aanschouwen, ja zelfs daarin moeten **deelen**. Maar daarboven zullen zij

eeuwiglijk zich in Hem verheugen. Wat zou de hemel voor hen zijn, wanneer Jezus daarin niet werd gevonden. Maar Hij zal daar zijn de verlustiging hunner zielen.

De groote vraag voor ons allen is, zullen wij daar ook eenmaal bij Hem komen? Mocht daar veel ons uitzien naar zijn met een gegronde hoop, want allen die Hem in waarheid zoeken, zullen Hem vinden. Zoowel klein als groot, wordt van dat heil, die weldaan deelgenoot! Johannes in zijn openbaring zag een schare die niemand tellen kon, waaronder zoowel kleinen als grooten. Niet één schaapje door Hem gekocht, zal verloren gaan. Voor hen heeft Jezus een duren prijs betaald, waardoor ze dan ook allen dierbaar zijn in de oogen van Zijn Hemelschen Vader.

De koningin van Scheba toen zij tot Salomo kwam, riep in verwondering uit: de helft is mij niet aangezegd! Dit zal ook die gelukkige schaar daarboven ervaren, want oeeveel tij er hier ook van mochten hooren en genieten, di! heerlijkheid zal alles overtreffen.

Dat het dan den Heere behagen mocht, dat Zijn Kerk bij de herdenking van Zijn komst hier op aarde zou mogen instemmen met de geloovigen van den ouden dag: „Ziet, deze God is onze God, wij hebben Hem verwacht en Hij zal ons zalig maken.” Deze is de Heere en wij zullen ons in Zijn zaligheid verheugen en verblijden. Dan zullen wij een gezegend Kerstfeest mogen vieren en in aanbidding voor Zijn kribbe nederknielen.

Gelukkig zij, die zich in dat Wonderkind mogen verheugen. Die mogen hier alreeds deelen in het genot van die hemelvreugde. Dat de Heere ons daartoe mocht verwaardigen en ons met dat Kerstgeschenk bedeelen. Hij verleene ons daartoe de genadige bediening van Zijnen lieven Geest.

Amen.

Nazang Psalm 145 : 6,

De opgaande Zon.

Zingen Psalm 98 : 4.

Gezegend zij de groote Koning
Die tot ons komt in 's Heeren Naam.

Zoo zingen wij in Ps. 118 : 13 en mochten wij daar ook van harte mede instemmen.

In drie opzichten mogen wij op de **komst** van Jezus, dien **grooten** Koning letten :

Ten eerste, met **een** blik op **Zijn** komst in het vleesch waarnaar de geloovigen van den ouden dag verlangend uit-zagen, wat in de volheid des **tijds** tot vervulling is gekomen.

Ten tweede, naar de komst van Jezus in den Geest. Hoe verlangend kan ook daarnaar door een **geloovige** uitgezien worden, om met hun ziel in **Zijn** gemeenschap te mogen **ver-keeren**. Hoe lieflijk is **Zijn** tegenwoordigheid terwijl Hij daarbij alles medebrengt wat tot het leven en de gelukzaligheid van noode is. 'Zij kunnen dan wel met Petrus uitroepen, toen hij daar met Jezus op den berg der verheerlijking was: „Heere, het is ons goed hier te zijn!” Zij willen dan wel **tabernakelen** maken om met Hem in **Zijn** tegenwoordigheid te blijven!

Ten derde is er ook een komst van Jezus waarin Hij verwacht wordt ten jongsten dage, wanneer Hij komen zal op de wolken des hemels om te oordeelen de levenden en de **dooden**. Wanneer de Heere daarvan getuigt in Zijn Woord met het: „**Ziet** ik kom haastelijk” dar; vindt dat weerklank **in** hunne zielen en roepen zij uit: „Ja Heere Jezus, ja kom haastelijk!” Want dit zal eenmaal de blijdste dag voor Gods Kerk zijn.

, Wij hebben thans uw aandacht te bepalen bij een dierbare belofte aangaande Zijn komst op aarde, wat ge vindt opgeteekend in

Maleachi 4 : 2.

„*Ulieden* daarentegen **die Mijnen** Naam vreest, zal de Zon der *gerechtigheid* opgaan en er zal genezing **zijn** onder Zijne vleugelen. ”

Wij letten daarbij:

- a. **op** de personen die **voorkomen**;
- ti. op de weldaad die beloofd wordt;
- c. op de heilzame vrucht.

Doch laten we vooraf **den** Heere **smeeken** om Zijn **onmisbaren** zegen.

Zingen tij nu nog met elkander Ps. 84 : 6.

De woorden van onzen tekst zijn gevloeid uit den mond van den **godzaligen** Profeet Maleachi, Hij was de laatste profeet die gesproken heeft van en gewezen heeft op den komst van dien lang beloofden Messias op aarde. Niet ten onrechte wordt **hij** genoemd het avondrood van den ouden dag en wel omdat met hem het licht der profetie werd ingetrokken. Daarop volgde een donkere nacht voor **Gods** Kerk hier beneden, een tijd van diep verval en afval. De zonde en ongerechtigheid vermenigvuldigde **gelijk** ook in onze dagen,

Bij die donkerte kwam het ongedierte uit de hollen: allerlei valsche leer deed zich voor, in en om den Tempel des **Heeren**. De Farizeëers traden op den voorgrond, die zich beijverden in deugden en plichten en dit ook anderen voorschreven. De secte der Sadduceëers openbaarde zich, welke de opstanding loochende alsmede het werk van den **Heiligen** Geest. En ook de Esseëers lieten zich **hooren**, een **hermietenvolk**, dat zich afzonderde gelijk kluizenaars !

Geen wonder dat toenmaals de ware godsdienst verdonkerde en de zonde meer en meer de overhand kreeg. Ja **zoo**

erg, dat er waren die zeiden : Waar blijft nu de belofte van Zijn toekomst? Zij spotten met het Woord des **Heeren**.

Nu wordt de profeet Maleachi ook genoemd: „het morgenrood van den nieuwen, dag” en wel omdat hij van **Godswege** de goddeloozen voor het oordeel daagde; daarentegen kwam hij de boetvaardigen te vertroosten, wat bijzonder naar voren komt! in onzen tekst.

Al leefde de profeet omstreeks 400 jaar voor de komst van Christus, het geloofsoog drong daar doorheen als wij hem **hooren getuigen tot het Sion Gods**: „Ulieden daarentegen die Mijnen Naam vreest, zal de Zon der Gerechtigheid opgaan en daar zal genezing zijn onder Zijne vleugelen!”

De personen dan, die hier voorkomen en voor wie deze belofte is, zijn **degenen**, die **Gods Naam vreezen**. Door dien Naam worden wij gewezen op dat **Wezen**, n.l. de Heere zelf.

Wie **zijn** het nu, die den Heere **vreezen**? Van **nature** niemand. Dan is er geen **vreeze Gods** in ons hart. Bovendien moeten wij ook bedenken, dat alle **vreeze** nog geen ware **kinderlijke** Godsvreeze is !

Er is een slaafsche vrees, die ontstaan kan uit vrees voor **Gods** gericht en oordeel alsmede voor de hel en het eeuwig verderf. Dat is een **vreeze**, die louter uit zelf -liefde voortvloeit.

Er is ook een huichelachtige **vreeze**, waarmede wij ons uitwendig vroom kunnen voordoen. **Zulken** waren er ook ten tijde van Máleachi en zijn er ook in onze dagen. Een **vreeze** waardoor veel wordt nagelaten en uitwendig veel goede dingen worden gedaan, maar waarmee inwendig de zonde wordt vastgehouden.

De **vreeze** die in onzen tekst wordt bedoeld slaat op diegenen, in wiens hart een kinderlijke **vreeze Gods** wordt gevonden, die door wederbarende genade ontdekt **zijn** aan hun ellende-staat waarin ook zij van **nature** voortleefden. **Zulken**, die de zonde **leeren** haten en vlieden en met een gebroken hart beweenen. O wat smart hun de zonde, die zij tegen een goedgeoed God bedreven hebben.

Het zijn **zulken**, die den Heere inwendig **vreezen**, met hart en ziel, wat zich ook uitwendig komt te **openbaren**. Door de wereldlingen worden zij betiteld als „**fijnen**”; de wereld

kan het bij hen niet uithouden maar ook zij kunnen met de wereld niet meer mede doen! Het is een volk dat in afzondering komt, dat alleen komt te wonen.

Zij -voegen zich dan ook al spoedig bij een ander volk dat met hen den Heere vreest en zij getuigen met David: ik ben een vriend, ik ben een metgezel, van allen die Uw Naam ootmoedig vreezen.

Het is bij hen meer dan uitwendige vroomheid. Die vreeze vloeit niet voort uit eigenliefde maar uit waarachtige liefde tot den Heere, tot Zijn Woord en Getuigenis.

Hoe groot is hun begeerte om den Heere volmaakt te dienen! Zij moeten met een zeker dichter getuigen: „Heere, ik heb lust om voor U te leven, maar Gij moet mij geven, genade tot dit werk!”

Wij kunnen ons voorstellen hoe dit volk ten tijde van den profeet Maleachi, gelijk Lot in Sodom, haar ziel zal gekweld hebben bij het zien en hooren van zooveel ongerechtigheid. Maar aan de andere zijde zal het met een verzuchting in haar hart uitgezien hebben naar dat beloofde Vrouwenzaad. Zij behoorden tot die zuchters, die van 's Heeren wege geteekend waren als een bijzonder volk wat den Heere toebehoorde.

Waar moeten wij zulken zoeken in onze dagen, nu de zonde en de zondaren zich zoo zeer vermenigvuldigen?

Gelukkig volk, die tot dat getal behoort, al worden zij dan door de wereldlingen voor ongelukkigen geacht. Al zijn zij menigmaal in zichzelf ellendig en nooddruftig, de Heere denkt aan haar! Hij wil dezulken ook thans nog bemoedigen met een dierbare belofte, gelijk wij zien in de woorden van onzen tekst, als wij in de tweede plaats stilstaan bij

de weldaad die beloofd **wordt**.

„Ulieden daarentegen zal de Zon der Gerechtigheid opgaan” zoo hooren wij den profeet getuigen. De profeet wil hiermede zeggen, dat het voor den goddelooze een donkere nacht zijn zal, wanneer de Heere hen met Zijn oordeelen bezoeken zal; voor degenen echter, die den Heere vreezen

zal er **een** heldere **en** **schoone** dag aanbreken omdat voor hen de 'Zon **der** Gerechtigheid zal opgaan!

Op Wien doelt de profeet met die Zon der Gerechtigheid hier anders dan op dat beloofde Vrouwenzaad? Dien **dier**-baren Heere Jezus, die als dat groote Licht der wereld, gelijk de Zon uit de **kimme** des aardrijks zou te voorschijn treden ?

Een dierbare belofte voor het Sion **Gods** dat in **zulk** een stikdonkeren nacht leefde, waarin alles in duisternis gehuld was en waarin alle Licht in **Gods** Kerk was **uit**-gebluscht.

Niet ten onrechte wordt hier de Messias bij de zon vergeleken, in de eerste plaats, omdat Hij gelijk de zon enkel Licht is in Zichzelf. Maar ook in de tweede plaats, omdat **Hij** een bron en fontein van alle Licht is, die afstraalt tot in de donkere **deelen** der aarde om die te verlichten en wel door Zijn dierbaar Woord.

Die Zon komt ook Zijn licht te werpen in donkere harten, die door de zonde verduisterd zijn, waardoor zondaren ontdekt **worden** aan zichzelf, hun ellende-staat **leeren** kennen en met een hartelijke droefheid **leeren** beweenen!

Een ontdekt zondaar tracht zich evenals Adam nog te verbergen achter de **boomen** van den hof, maar hij moet te **voorschijn** komen en wordt als een schuldige gedagvaard voor den Rechter van hemel en aarde. Daar wordt zijn mond gestopt, het vonnis des doods hem voorgelezen. O wat **staat** hij dan te sidderen en te beven als een die overtuigd is, dat hij hel-waardig is geworden!

Maar nu komt de Messias als de Zon der Gerechtigheid zoo'n diep ellendige te bestralen, omdat door Hem de gerechtigheid ten leven is verworven. Wat een eeuwig wonder; door Hem wordt de mogelijkheid ontsloten tot redding en zaligheid der ziel, om hem van den eeuwigen dood te verlossen. Daar wordt die tweede Persoon als de Zon der Gerechtigheid voor dezulken dierbaar alsook noodzakelijk ; de werkzaamheden hunner ziel gaan er naar uit om Hem als Borg voor hun zondesschuld te mogen omhelzen.

Door Hem alleen kan die groote kloof die door de zonde tusschen den Heere en hem gevestigd is, worden overbrugd,

daardoor alleen is het mogelijk, om met God verzoend en weer in **Zijn** zalige gunst **en** gemeenschap te verkeerem.

Voor dezulken is er een dierbare belofte in onzen tekst, die een zalige vrucht behelst voor doodelijk getroffenen.

In de derde plaats bepalen wij U dan ook

Op de heilzame vrucht.

„**En** daar zal genezing zijn onder Zijne vleugelen” zoo hooren wij den profeet nader getuigen.

Het woord **genezing** wijst ons op een krankheid, en wel een **doodelijke** krankheid die ons aankleeft en waarmede de dood in verband staat,

In het natuurlijke zijn er **kranken** die een kwaal omdragen die den dood tengevolge kan hebben, maar dit zelf niet beseffen. Omdat ze dit niet weten, zijn ze ook niet **zoo** haastig om naar een medicijnmeester te gaan. Het gebeurt ook, wanneer zij zich onwel beginnen te gevoelen, dat zij huismiddeltjes ter hand **nemen**, om zichzelf te genezen of ook wel een kwakzalver bezoeken, die hen met **schoone** woorden komt gerust stellen.

Alzoo gaat het ook met velen in het geestelijke. Zij bepleisteren zichzelf of **loopen** met hun kwaal naar kwakzalvers, die de breuk op het lichtst genezen!

Maar zondaren, die waarlijk door dat hemellicht **worden** bestraald en zich in hun diepe ellende-staat **leeren** kennen, kunnen zichzelf niet **helpen**. Niemand kan hen ook troosten, dan alleen dien **grooten Medicijnmeester** Jezus! Hij giet balsem in de **wonden**.

Hij wordt genoemd de Zon der Gerechtigheid — onder Wiens vleugelen genezing is. Door de warme zonnestralen van Zijn dierbaar Evangelie-licht worden: zij van hun kwaal genezen. Evenals de natuurlijke zonnestralen een goed geneesmiddel zijn voor sommige **kranken**, **alzoo** zijn ook de medicijnen van Zijn dierbaar bloed, dat Hij heeft doen **stroomen** op Golgotha's kruisheuvel, het eenige geneesmiddel voor de kwaal van ons hart.

Wanneer wij nu onze doodelijke kwaal recht gevoelen,

dan zullen wij Hem benoodigen om bij Hem genezing te vinden.

Hij geneest ons zeer goedkoop; om niet kunnen **wij de** medicijnen bij Hem bekomen. Waarom weegt gijlieden dat geld uit voor hetgeen niet verzadigen kan? **Er zijn er** zoo-veel, die met hun armoede niet voor den dag willen komen, hun hoogmoedig bestaan weerhoudt hen om door zulke medicijnen geholpen te worden.

O eeuwig wonder, dat Hij als die Zon der Gerechtigheid Zich het lot van zulke ellendigen kwam aan te trekken. Hij komt die doodkranken Zelf op te zoeken, zonder dat zij naar Hem vragen en wil hen met het lief'lijk licht Zijner genade bestralen. Voor hen kwam Hij zelfs de plaats Zijner heerlijkheid te verlaten.

De zon is een wonderwerk **Gods**, gewrocht door Zijn eigen **handen**, die door de warmte van haar stralen deze aarde vruchtbaar maakt voor mensch en beest. **Zoo** is ook de Zon der Gerechtigheid een wonderwerk van **Gods Hand**, die Zijn Zoon zond op deze door de zonde vervloekte aarde, waarop niets anders dan doornen en **distelen** groeien! Het is een wonder in ons **oogen**; wij zien het, maar doorgronden 't niet!

Dit wonder zal eenmaal door dat volk in den hemel bewonderd worden. Hier reeds stemmen zij met den dichter in, wat wij ook doen voor we met een toepasselijk woord eindigen en wel uit: Psalm 103 vers 2 en 3.

Toepassing,,

Wij hebben **zoo** even een dierbare belofte beluisterd voor het arme **Zion** van den ouden dag. Hoe verlangend hebben zij naar de vervulling uitgezien, ofschoon het nog omstreeks 400 jaar zou duren, waardoor het aan hun zijde een afgesneden en hopelooze zaak scheen te worden.

Ten allen tijde doet de Heere een afgesneden zaak aan onze zijde opdat het wonder Zijner verlossende liefde te **grooter** zou worden.

Hoe wonderlijk handelde de Heere met Abraham, die uit Sarai een **kind** beloofd werd, welke echter verre boven haar

jaren gekomen was om nog te baren! Hoe wonderlijk handelde de Heere met het volk Israël, die Hij uit de hand van Faraö verlost! Vóór hen de Roode Zee, achter hen de Egyptenaren, rondom hen het steile rotsgebergte! En hoe heerlijk was de uitkomst, waardoor zij zingen konden:

God baande door de woeste baren
En breede stroomen ons een pad!

Wonderlijk toch, zijn 's Heeren handelingen met Zijn volk.

Mijn hoorder, is er van 's Heeren wege aan U ook al eens een wonder geschied? Van nature zijn wij ten doode opgeschreven en, wil het goed zijn, dan zullen wij van dood levend gemaakt moeten worden.

O hoe droevig dat er zoovelen zijn, die over hun treurigen toestand waarin zij zich bevinden, gansch geen bekommernis wegdragen en alzo een eeuwigen dood tegemoet gaan.

Er zijn anderen, die zich zonder grond en buiten Jezus troosten, die zich de beloften maar toe-eigenen en de helpoorten trachten binnen te dringen buiten Jezus om!

Daar is voor ons maar' één weg en Naam gegeven waardoor wij behouden kunnen worden, wat ons in het beloofde Vrouwenzaad, in dien dierbaren Messias wordt geopenbaard. Van Zichzelf komt Hij te getuigen: „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven, niemand komt tot den Vader dan door Mij!”

Hebben wij ons zelf door ontdekkende genade als diep-ellendigen voor God leeren kennen en met een Efraïm op onze heup leeren kloppen als een arme zondaar, die om iegen doemschuld de hel verdiend heeft — welnu, aan zulken wordt genade verkondigd. Dan mag dat een blijk zijn, dat de Zon der Gerechtigheid hen aanvankelijk heeft beschenen en het morgenrood over hen is opgegaan.

O hoe kan een goed woord uit de mond des Heeren zijn hart vertroosten in al zijn droefenissen! En mag hij met een geloofsoog door de belofte op den beloofden Zaligmaker zien, dan is zijn hart ook begeerig om Hem met zijn geloofsarm te mogen omhelzen.

Wat hebben de geloovigen van den ouden dag bij het hooren van deze blijde tijding rijke vertroosting gekregen,

maar hoe hebben zij ook met innige zielsbegeerte naar de vervulling daarvan verlangd.

Zijn er **zulken** onder mijn hoorders, die met een brandende begeerte naar Hem verlangen? Die mogen wij toeroepen, dat Hij, Die het beloofd heeft, de Getrouwe is, Die het op Zijn tijd ook doen zal en Die de ledige plaats in uw hart met Zichzelf zal vervullen!

Wat een voorrecht is het, wanneer wij ons veel onder de stralen van die **Zonne** der Gerechtigheid mogen bevinden en Zijn genezende kracht mogen ervaren. Dan zullen wij Hem ook aan **anderen** aanprijzen. Maar ook door Hem, **Gode** welbehaaglijke vruchten dragen.

Gelukkig dan ook, die als levendige ranken, in Hem, dien waren Wijnstok zijn ingeënt; die mogen door Hem een blik werpen naar boven, de plaats waar hun Heere en Heiland is. Die daar ook voor hen als voor al Zijn volk een plaats bereid heeft en hen, als Zijn Bruid bij Hem in het Vaderhuis wil hebben. Daar pas zal het huwelijk volmaakt zijn gesloten! Hij wil Zijn Bruid bij Zich hebben ~~en~~ zij willen gaarne bij Hem zijn. Hij getuigt dan ook, op grond van Zijn eigen kruis- en zoenverdienste : „Vader, Ik wil dat ook die bij Mij zijn, die Gij **Mij** gegeven hebt !”

Ach mijn hoorders, wij kunnen over dat **hemelgenot** slechts een weinig stamelen! O, hoe groot is dat goed, wat Gij bereid hebt voor diegenen die U **vreezen**. Wat zal het dan, ja dan eens zijn, verlost van alle- smart en pijn!

Volk van God, wandelt dan ook hier reeds als kinderen des lichts. Laat uw licht schijnen op dit donkere aardrijk, opdat gij voor de wereldlingen kenbaar moogt wezen. Kenbaar, als een volk, wel op de wereld, maar niet van de wereld.

Dan mag de wereld u haten en verachten — maar met David kunt gij toch getuigen: „Wie mij veracht, God wou mij niet verachten!” Zijn **Vaderroog** is in liefde en gunst op u gericht.

De Heere mocht u stellen tot wonderteekenen van Zijn genade, een volk door Hem geformeerd om Zijn lof te vertellen.

Binnen een enkele week mogen wij u bepalen en wijzen

op Hem, Die als de Zon der Gerechtigheid is opgegaan, op de komst van dien gezegenden Messias op aarde! Dan zullen wij Hem beschouwen in den staat van Zijn diepe vernedering, als Een, Die zóó laag bukt, als de mensch door zijn zonde gevallen is. Dit deed de profeet uitroepen: „Als wij Hem aanzagen, was er geen gedaante of heerlijkheid, dat wij Hem zouden begeerd hebben.”

Dit deed Hij uit liefde om Zijn Bruid uit den drek te verhoogen en een plaats te geven naast de Prinsen Zijns volks.

In de wereld zult gij verdrukking hebben, zoo spreekt Hij Zijn discipelen en daarmede al Zijn volk toe. Maar, zoo laat Hij er op volgen: Hebt goeden moed! Hij sprak hen, als Zijn geestelijke soldaten, moed in, om in al den strijd dien zij te verduren zouden hebben, het hoofd boven water ‘te kunnen houden. Want, zoo laat Hij volgen: Ik heb de wereld overwonnen? waardoor ook zij eenmaal als overwinnaars gekroond zullen worden.

Wij besluiten met den wensch, dat de Heere u geven mag, met verlangen uit te zien naar dien beloofden Messias, naar de Zon der Gerechtigheid, om u alleen in Hem te verlustigen en Hem ook hier reeds toe te brengen alle lof, eer en aanbedding, tot in eeuwigheid.

Amen.

Nazang Psalm 118 : 13.

Een blijde tijding uit een ver gelegen land.

Zingen Ps. 27 : 3.

Door veel verdrukking zult gij ingaan, **zoo** was eens het woord van Jezus tot Zijn discipelen. Dit moest de godzalige dichter ervaren en wel in het bijzonder wanneer hij zich, **eenzaam** en verlaten als een vluchteling in de woestijn bevond.

Het zoeven opgezongen berijmde Psalmvers begint met „och” en „mocht”, een woord wat wij gedurig beluisteren uit den mond van al Gods volk, die zich op deze aarde ook als in een woestijn gevoelen. De wereld is voor haar dikwijls een **hulende** wildernis, een onvruchtbare plaats, waar niets te vinden is tot voeding en versterking van haar zieleleven.

Zij moeten immers, gelijk Israëls volk in de woestijn, van uit den hemel onderhouden worden; daarbij zijn er op die ongebaande wegen veel doornen en **distelen** die hen in het vleesch prikken, veel vijanden die hen benauwen.

Gelukkig is er voor hen een weg naar boven, vanwaar zij hulpe bekomen in al hun **nooden**. De Heere verlaat Zijn ellendigen nooit. Op Zijn tijd komt Hij hen te bemoedigen, gedurig komt **Hij** met een troostwoord hun hart te versterken,

Zulk een dierbaar woord beluisteren wij thans in onzen tekst, als **een** blijde tijding uit een ver gelegen land en wel **uit**

Lucas 1 : 30—31.

„En de Engel zeide tot haar: Vreest niet Maria ! want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden en een Zoon baren, en gij zult Zijn Naam heeten Jezus.”

Wij werpen daarbij onzen blik op:

- A. Een hoogwaardige bezoeker;
- B. Een troostvolle toespraak;
- c. Een tijding uit den hemel;
- D. Een **Naam** van groote beteekenis.

Eer wij daarover spreken, zoeken wij samen 's **Heeren** aangezicht en vragen Hem om Zijn onmisbaren zegen.

Daarna zingen we met elkander uit Ps. 9'7 :4.

De Heere heeft onderscheiden boodschappers op aarde, waardoor Hij **Zijn** woord tot ons laat brengen. Oudtijds waren dat **Zijn** Profeten, onder de nieuwe bedeeing zijn dit **Zijn** getrouwe dienstknechten, de Herders en Leeraars.

In onzen tekst komt ons een andere boodschapper voor. Wij worden hier in de eerste plaats gewezen op

een hoogwaardige bezoeker.

n.l. een engel,, uit den hemel, die van 's **Heeren wege** gezonden wordt, om op deze lage aarde een tijding 'te **brengen** aan Maria, die voortgesproten was uit het geslacht van David.

Een groote menigte van die zalige troongeesten bevinden zich **daarboven** in den hemel om als hulpvaardige dienaren den wil des **Heeren** te doen ten **dienste** gereed voor **Zijn** Kerk hier op aarde,

Hoe menigmaal heeft de Heere de engelen willen gebruiken voor **Zijn** strijdende Kerk hier beneden. Niet alleen om boodschappers te zijn, maar zelfs om voor hen te strijden tegen de vijanden des **Heeren**.

Deze engel, die tot Maria wordt gezonden is Gabriël, die het hoofd der engelen was; hij wordt ons bij name genoemd.

Als een lichtende ster verschijnt hij aan Maria, in het nachtelijk uur, toen het zeer duister was. Deze duisternis was evenbeeld van **Gods** Kerk op aarde, waarmede het zeer donker was gesteld.

Op maatschappelijk gebied lag Iraël onder de macht van Rome. En op kerkelijk gebied, waren er vier secten die den toon aangaven: de Farizeëers, die de grond van hun zaligheid zochten in een eigen-werkheilige godsdienst; de Sadduceëers, die de opstanding loochenden, de Esseëers, die in afzondering leefden en tenslotte de Herodianen of de Koningsgezinden, die zich met de politiek onledig hielden.

Wat hebben de weinige geloovigen, die er toen waren wel gezocht: „Och, dat de verlossing uit Sion kwame!” Onder die weinigen bevonden zich ongetwijfeld Jozef en Maria.

Het was in dien tijd, dat die Godsgezant tot Maria werd gezonden, met een vriendelijke begroeting en toespraak naar luid van vers 28. Geen wonder dat zij bij het gezicht van dezen hemelschen gezant zeer ontroerd werd en bij het woord: „Weest gegroet, gij begenadigde” bij zichzelf overleide, hoedanig deze groetenis mocht zijn.

„Begenadigde!” terwijl zij in haarzelf aangemerkt toch niet meer dan een arme zondares was, een nietswaardige, een die toch zoo niet kon aangesproken worden.

Mij dunkt dat al Gods volk, wanneer zij door dat hemellicht worden bestraald, zich zoo leeren kennen. Vloek- en doemwaardig.

Maar dan volgt er:

Een troostvolle toespraak,

waarop we in de tweede plaats letten,

„En de Engel zeide tot haar: Vreest niet Maria!”

Hoe komt het nu, dat de Engel die vrees bij Maria wil wegnemen, terwijl er toch staat geschreven: „Welgelukzalig is hij, die geduriglijk vreest.”

Er is tweërlei vreeze: een slaafsche vrees, die menigmaal Gods volk nog bezielt, waardoor zij als arme aardwormen in haar zelf aangemerkt, vreezen en beven voor de straf-fende hand Gods. Maar er is ook een kinderlijke vreeze, als vrucht van het genade-leven. Dat is een vreeze, die Gode welgevallig is. Mochten we daarmede maar veel bezielt zijn!

Nu komt de Engel niet te doelen op die kinderlijke, maar op die slaafsche vrees, om die weg te nemen. Maria was ook een zondig Adamskind, zij was geen heilige; zij was

ook met slaafsche vreeze bezet. Gods kinderen verstaan dat: zulk een vrees houdt God verdacht, in al Zijn liefde, trouw en macht!

Nu komt die Engel bij deze ontroerde Maria, die vrees weg te nemen. Zij was met eenige achterdocht bezielde op het gezegde van den Engel en op het gezicht daarvan. Maar de Engel gaat voort haar toe te spreken: „want gij hebt genade bij God gevonden!”

O, wat een heerlijk woord, mijn hoorders! Genade bij God gevonden! Genade staat tegenover schuld en tegenover straf die wij door de zonde verdiend hebben!

Genade roemt tegenover het welverdiende oordeel.

Genade is het eenig deel,
Die dat niet heeft, die heeft niet veel,
Maar die dat heeft is rijk genoeg,
Schoon hij aan 't lijf geen kleed'ren droeg.

Toen de Heere ten tijde van Noach met Zijn oordeel en Godsgerichten de wereld met den zondvloed zou bezoeken, staat er van Noach aangeteekend, dat hij genade vond in Gods oog. Dat was behoudende genade!

Was het niet de innige zielszucht van den Tollenaar: „O God, wees mij zondaar genadig?” En ziet, hij mocht gerechtvaardigd naar huis gaan.

Wat een voorrecht om genade te leeren vragen door een zalige ontdekking aan onze zonden en schuld. Maar ook, wat een voorrecht gelijk een Maria genade te mogen vinden bij God, die daardoor geen zonde ziet in Zijn Jacob en geen overtreding in Israël !

Nu komt die Engel aan Maria ook een blijde tijding te brengen, n.l.

een blijde tijding uit den hemel.

„En zie, gij zult bevrucht worden en een Zoon baren”, roept de Engel uit.

Een wonder van den hemel is dat. Zal zij een zoon baren? Zij, die nog maagd is en geen man heeft bekend? Dat is

een wonderspreuk in het oor van Maria, „Hoe zal dat **wenzen**” — zo0 vraagt ze.

Ach, mijn hoorders, de Heere is een God van wonderen. Dat zal elk kind van God moeten getuigen. Heere, wie ben ik en mijns vaders' huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt.

Maria kon het raadsel niet oplossen. Aan haar zijde is dat onmogelijk. Maar bij den Heere zijn alle dingen mogelijk; Die kan van een onvruchtbare zondaar zulk een maken, dat de vrucht, de Godsvrucht naar buiten openbaar wordt. Die vruchten openbaren zich bij al het ware volk des **Heeren** Die Hij tot Zijn dienst heeft uitverkoren en die als levendige ranken uit den ouden stamboom Adam zijn afgesneden en overgebracht in den. waren Wijnstok Jezus Christus! Waarom de Heere zelf komt te getuigen: „Het heeft U bedorven, gij huis Israëls, maar uwe vrucht is uit Mij gevonden!”

Maria had genade gevonden bij God, en of zij nu waardig was of niet-waardig, dat komt niet in aanmerking. Ook niet bij al **Gods** volk. De Heere is een vrijwerkend **Wezen**.

Maria zou bevrucht worden en een Kind baren van het mannelijk geslacht. „Gij zult een Zoon baren” **zoo zeide** de Engel tot Maria. Dat Wonderkind, dat door den Profeet Jesaja voorspeld was, zou geboren worden. Het zou een Kind zijn, dat wel een aardsche moeder zou hebben, maar een hemelsche Vader. Een wondergeboorte zonder toedoen van den wil des mans. God uit God geboren. Wie kan dat verstaan? Beslist in dien eeuwigen Vrederaad, die tusschen den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest gehouden werd, in de stilte der nooit begonnen eeuwigheid!

Gelukkig zijn zij op deze aarde die hier wel een moeder hebben, maar die uit God geboren zijn. De Kerkbruid moest wel ondervinden, dat de kinderen van haar Moeder tegen haar ontstoken waren, maar zij was daarbij bevoorrecht een Vader te hebben in den hemel. Dat zijn al **degenen**, waarvan Jezus Zelf getuigt, dat zij niet door den wil des mans, noch der vrouw, maar uit God een geestelijke **geboorte** ontvangen hebben.

Ach, het zijn er maar weinigen, tegenover het groote

gedeelte van het menselijke geslacht! Maar hier op aarde worden zij door den Heere gesteld als wonderteekenen van Zijn genade! Dit geschiedt alleen door dat Wonderkind, Die dan ook een Naam moest ontvangen reeds vóór Zijn geboorte. Dien Naam, door den **Engel** aan Maria gezegd is

een naam van groote beteekenis.

„**En gij** zult Zijn Naam **heeten** Jezus” **zoo** sprak de Engel tot Maria.

Het is een Naam van groote beteekenis, Jezus, Zaligmaker! Het wil zeggen, iemand te verlossen van het hoogste kwaad en te brengen tot het hoogste goed!

Het hoogste kwaad is de zonde, die we allen van **nature** eigen zijn. Door de zonde zijn wij allen dood- en doemwaardig geworden en alle ellende onderworpen. Door de zonde hebben wij het ons waardig gemaakt, van voor het aangezicht van een heilig en rechtvaardig God voor eeuwig **naar** de hel verwezen te worden, naar dien poel, die brandt van vuur en sulpher.

Wat een voorrecht, wanneer men door dat hemellicht wordt bestraald en men zich als zulk een ellendig verloren schepsel leert kennen. Bij **zulkeen** ontstaat een ware nood in de ziel, waardoor hij de tollenaarsbede leert slaken en zeggen: „0 God, wees mij arme zondaar genadig!”

Zij worden voor den Rechter van hemel en aarde gedaagd en verwonderen **zich** in diepen ootmoed, dat de Heere hen **zoo** lang heeft willen dragen en sparen en niet van **voor** Zijn heilig aangezicht heeft weggeworpen, als een **wegwerpe-lijk** kleeft!

Zulken leeren verstaan wat dien Naam Jezus beteekent, wanneer Hij Zich in hun verloren toestand aan hen komt te openbaren. Door Hem wordt voor hun zielen een deur der hope geopend in het dal van **Achor**; door Hem alleen kunnen zij uit hun diepen ellende-staat verlost worden.

Dit doet zulk een ziel zuchten tot Jezus: Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf ! Hij is niet geholpen, met alleen **een** geloofsblik

op Hem te werpen. **Zij** moeten weer door Hem met God in een verzoende staat gebracht worden.

Hij, Die dien Naam **van zoo'n groote** beteekenis draagt, heeft door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid die weldaad voor arme zondaren verworven.

„**Gij** zult Zijn Naam **heeten** Jezus!” Wat een gewichtvolle Naam! De apostel roept er van uit, dat er onder den hemel geen andere Naam gegeven is, waardoor wij kunnen zalig worden.

Hoe diep kwam Hij Zich daartoe te vernederen en hoe laag af te dalen, terwijl Hij **Gode** even gelijk was. Hij daalde zóo laag, als de zondaar gevallen was, om hem uit dien drek der zonde te verhoogen en een plaats te geven, naast de Prinsen Zijns volks!

De Zoon des Menschen is niet gekomen om gediend te worden. De hooggeplaatsten op aarde, hebben **dienstpersoneel** om zich heen om **hen** te dienen. **Alzoo** niet de Christus. Neen, Hij is gekomen om Zelf te dienen **en** Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen!

Wat een voorrecht nu, om zichzelf als **een** arme zondaar te **leeren** kennen en om zich door zulk een rijken Jezus te laten bedienen !

Hoe velen willen zichzelf **helpen**, buiten Jezus om, die genoeg hebben aan praten over Hem! Die daarbij nog uiterlijk een vroom gelaat vertonen, wat niet meer is dan huichelarij. Dat zijn veelal **zulken**, waarvan door den Heere Jezus Zelf getuigd wordt, wanneer Hij van de gemeente van **Sardis** spreekt (Openbaringen 3) dat zij **den** naam dragen dat zij leven — maar zij zijn dood.

Is het voorrecht voor Maria **zoo** groot, bevrucht te worden door den Heiligen Geest dat tij spoedig dit gezegend Kind zal baren, **zoo** zijn ook diegenen bevoorrecht, die in hun hart door den **Heiligen** Geest worden bewerkt, want die zullen ook baren, want dat zaad kan niet in hen verborgen blijven. Op zijn tijd zullen er ook daar vruchten gezien worden. Al de beloften **zijn** in Hem Ja en Amen.

Die vrucht zal zijn, dat zij er mede in den Heere eindigen, uit Wien, tot Wien en door Wien alle **dingen** zijn. Al wat Hij wrocht, zal juichen tot **Zijn** eer.

Mocht de Heere Zich in onze droeve dagen verheerlijken in en door de wonderen Zijner genade. Dan alleen zal er voor Hem plaats gevonden worden in onze harten.

Thans zijn er zoovelen die den naam van Christenen dragen, maar Hem door hun daden verloochenen en zelfs deze gedenkwaardige feestdagen misbruiken tot hun vleeschelijk genoegen.

Weer anderen vieren deze dagen als gewone **herdenk-**dagen, uit sleur en gewoonte, zonder er de beteekenis van te vatten.

Maar bij hen, in wiens hart een ware betrekking op Jezus gevonden wordt, verheugen zich waarlijk in Hem en zijn verblijd, wanneer zij voor Zijn kribbe mogen **neder-**knielen. Hun oog mag dan in Hem dien langbeloofden Koning zien en door Hem een ver gelegen Vaderland!

Komt zingen wij daarvan, eer wij met een toepasselijk woord eindigen, uit Psalm 68 : 2.

Toepassing.

Mijn hoorders, ook thans komt er een boodschap tot ons, al wordt die dan niet gebracht door een Engel rechtstreeks uit den Hemel, zooals bij Maria. Nochtans komt er een boodschap tot ons van Godswege.

De Heere spreekt tot ons door Zijn gerichten en **oor-**deelen, Die Hij op de aarde zendt en ook bijzonder in ons Vaderland, dat **zoo** diep gezondigd heeft en nog voortgaat van kwaad tot erger.

O wat weinig indrukken laten die oordeelen na, vooral in het tegenwoordige jonge geslacht! Het is of **bij** de jongeren alle indrukken zijn geweken.

De Heere spreekt ook tot ons door Zijn Woord. Hij roept nog toe: „Bekeert U, bekeert U, waarom zoudt gij sterven!” Het is nu nog het vriendelijk heden der genade.

Maar ach, de **ooren** worden gestopt en den nek wordt verhard. Eenmaal, ja spoedig, zal er een tijd aanbreken, dat het zijn zal, tot hiertoe en niet verder, ons leven zal worden afgesneden, en dan?

De Heere laat nog tot u spreken door middel van Zijn knechten, die u van Godswege vermanen en u toeroepen: Wij bidden u van Christuswege, laat U met God verzoenen. Eenmaal zullen zij tegen u getuigen en hoe vreeselijk zal het dan zijn onder het aanbod van genade geleefd te hebben en voor eeuwig te moeten verloren gaan.

Is dat Godswoord wel eens persoonlijk tot ons gericht? Heeft die het oor van ons hart wel eens doorboord? En wel zoodanig, dat wij als bij onzen naam geroepen werden en moesten zeggen, **zoo** heb ik het nooit gehoord?

Het mocht wat nalaten in onze zielen. Wij mochten met ware boetvaardigheid in het dal van ootmoed terecht komen. Dan pas zal het ons, als bij .!Maria, wat nalaten.

Wij weten dat de Heere door Zijn Heiligen Geest onderscheiden werkt in de harten van Zijn volk. De een kan worden getrokken als met de koorden Zijner liefde, gelijk een Timotheüs. Bij een ander zal dat op krachtadige wijze geschieden, gelijk bij Paulus, die in zijn woeden plotseling tot staan gebracht werd.

Maar allen, die een tijd in hun leven hebben **leeren** kennen, waarin zij in hun **zondeweg** werden gestuit, waar de zonde hen werkelijk zonde werd, krijgen die boodschap uit den hemel te **hooren**, een boodschap, zooals zij tevoren nooit gehoord hebben. Zij worden als uit een donkeren nacht overgebracht in een helder licht, door die duidelijke Godspraak in hun zielen!

Dit moet dan ook al **Gods** volk tot verwondering wekken, wanneer voor hen de weg der verlossing door Jezus wordt geopenbaard. Hoe verlangend zien zij dan uit, om Hem in hun hart te mogen ontvangen, te mogen om-armen, als hun Zaligmaker.

Behooren wij nu tot dezulken, die buiten Jezus niet kunnen leven, en wiens begeerte zich zoozeer naar Hem uitstrekt, die mogen wij toeroepen: Godvruchte schaar, houdt moed! Hij, Die Zijn werk in U begonnen is, zal het ook voleindigen. Hij laat niet varen, de werken Zijner handen.

Maria kreeg de belofte door dien Engel uit den hemel, welke op **Gods** tijd in vervulling is gekomen. Welnu, **zoo** komt de Heere ook op Zijn tijd al die goede woorden die Hij

gesproken heeft in vervulling te brengen en niet één van die zal op de aarde vallen.

Wat een voorrecht, als we tot dezulken mogen behooren. Geen beter Kerstgeschenk kunnen we ooit ontvangen, dan wanneer die beloften vervuld worden. Maria mocht het ervaren, de beloften werden vervuld en zij mocht Jezus, de God van hemel en aarde omarmen.

O volk, dat op die belofte mag **pleiten**, gelijk Jakob, toen hij zei, **Gij** hebt toch gezegd, Ik zal gewisselijk bij U **wel**-doen! De Heere wil Zich door arme aardwormen laten overwinnen. Ge mocht maar voortdurend aanhouden, een worstelaar aan **Gods** genadetroon blijven. Dat **bedelaars**-leven wilt ge toch voor de heele wereld niet missen. De Godzalige dichter zingt er van:

Hij kan, en wil, en zal in nood
Zelfs bij het naderen van den dood
Volkomen uitkomst geven,

Hoe groot is het, hier op aarde, bij **tijden** en oogenblikken te mogen leven. Zij hebben toch een hoop die verder strekt dan die van de wereldlingen, want die hoop is een hoop der spinnekoppen en zal vergaan. Maar de hoop die dat volk heeft, strekt zich uit over dood en graf, tot in de plaats der heerlijkheid daarboven. Daar zullen zij eeuwig bij Jezus zijn, zonder ooit meer gescheiden te worden.

Geen wolk van donkerheid zal daar meer hun uitzicht **benemen**, geen vijand haar meer benauwen of bestrijden, tegen wien zij hier steeds weer te kampen hebben. Dat Rijk daarboven is een **Vrederijk**, zij zullen daar eenmaal in de volle genieting mogen zijn, van hetgeen die Jezus, als hun Zaligmaker, voor hen heeft verworven.

Nu mijn hoorders! wij gaan weer eindigen. **Behooren** wij onder dat gelukkig getal, dan zullen wij hiernamaals met de koningin van **Scheba** getuigen: de helft is mij niet aangezegd. Hier op aarde kunnen wij op zijn best, er niet meer dan van stamelen.

Zoo lang wij hier op aarde zijn is het nog een uitwonen van den Heere en kunnen wij over de eeuwige dingen slechts

spreken als een kind, dat het praten nog **leeren** moet, Hier zien wij maar door een spiegel als een duistere rede, maar daar zullen wij Hem zien van aangezicht tot aangezicht en Hem volmaakt, eeuwig de lof en eere toebrengen.

Daar zullen wij met al de vrijgekochten des **Heeren** de kroon der overwinning voor Zijn voeten nederwerpen en uitroepen: **Gij** hebt ons **Gode** gekocht met Uw dierbaar bloed en zijt waardig te ontvangen alle lof en eere, tot in alle eeuwigheid.

Amen.

Nazang Psalm 103:5.